

Kubina Zita
(2005, Budapest)
a Baár-Madas Református
Gimnázium tanulója

Kubina Zita

Fehér

Mostanában éjjelenként a gyerekszobámról álmodom. Az ágyam a tetőablak alatt volt, álomban abban fekszem, magamhoz öelve a rózsamintás ágyneműhuzatot, amelyben felgyűrődött a paplan. Odakint, a fejem felett szál-lingóznak a fehér vattapamacsok, mint felhődarabkák, szakadnak ki az ég végtelen kékjéből, aztán a koszfoltos üvegre hullanak. A fűtéscső pattog a fülem mellett, mindig is pattogott, de sosem hívtunk szerelőt. Az ágyam szélén ül valaki, és mivel a fejem a párnán van, csak a combját látom. Szürke szövetanyag fedí az ölet. A hangja bársonyosan rideg. Amint hallgatom, olyan érzés támad bennem, mintha ecetbe kevert szederlekvárt próbálnék lenyomni a torkomon. Jó gyereknek lenni? – kérdezi minduntalan. Mire válaszolnék, felnyílik a tetőablak, miután átpattan a zár, nyikorog egy kicsit, egykettő-egy, ez az üteme, aztán elhallgat. Az égen ott a nővérem, egy felhőpamacsba burkolódzva, halkan búg az orgona. Az orromban érzem azt a jellegzetes templomszagot. Tikkasztó meleg van, az izzadt arcokra sós könnyek ragadtak. A nővérem menyasszonyi ruhát visel, szőke haja szoros kontyba kötve feszül a fejére, a tarkója szokatlanul szabad és fehér. Lerágott körmű ujjai csakrot szorongatnak, nem illik az az ő kezébe, s talán ő is érzi, azért toporog így, pedig anyánk a lelkére kötötte, hogy ne toporogjon. Mikor a dallam is csatlakozik az orgonajátékhoz, hátat fordít az oltárnak, és elrohan. Ruhája szegélye alatt porzik a föld. Majd felbúg a piros Vespa hangja, és a nővérem lobogó hajával eltűnik a forgalomban. Anyám az első sorban ül, nyugodtan, keresztbe tett lábát tanulmányozza,

s el sem vörösödik, míg az utolsó orgonahang utözengése el nem hallgat. A pap megtartja a szertartást, Bálint esküt tesz, közben potyog a könnye. A monoton ének lassan lepi el a hideg kőfalakra festett szentek öreg arcát. Nem túl halk, nem is túl hangos. Az arcok rezzenéstelenek, a padló megremeg, mikor a nászmise végén az orgonasípok belekiáltanak a délutáni kánikulába. Egyedül a virágok fehérlenek a templomban. A szertartás végeztével a násznép jólnevelten átvonul a kerthelyiségbe. A ragyogó égősorok alatt isszák le magukat, és a zenét az órák múlásával egyre hangosabbra tekerve táncolnak. Olykor valaki kurjant egyet-egyet: ujjong az ifjú párnak. Kezd hűlni a levegő. Bálint leveszi a zakóját, még egyet kortyol az üvegből. Pirosodik az orra, a haja csapzott. Beletúr egyszer, kétszer, majd még egyszer. Nagyon szereti a nővéremet. Odaülök mellé. Néha panaszosan felsóhajt, lemondóan kopogtatja a fehér terítővel borított asztallapot az ujjaival. Nem mer rám nézni, én se rá; csak az a szürke öl ne figyelne bennünket az ágy széléről, gondolom. Mikor elrobog egy motor az utcán, Bálint felkapja a fejét. Nem a nővérem. Egyszer sem ő. Anyám hangosan felnevet, majd apám oldalán táncra perdül. Kirepült a nővérem, már valahol a határnál járhat, talán elmegy, talán visszajön. Lehet, hogy Horvátországba utazik, esetleg el, egészen Olaszországig. Fazekas lesz vagy motorszerelő, esetleg lenyírja azt a szép, hosszú haját, és beáll matróznak. Most Bálint végre rám néz, mert én szinte fuldokolok a nevetéstől, ahogy eszembe jut, hogy sosem tudta senki, mit tervez Panna. Bálint elnéz, új üveget bont, nem

mondja, de nem tetszik neki, hogy nevetek – egy ilyen fontos napon nevetni! Hirtelen elhallgatók, mert csörren egy tányér, fékez a villamos, az egyik égősor leszakad a fa ágáról. Bálint már nem figyel, a poharát piszkálja, pedig ott jár a nővérem, kikerül egy borgőzös tántorgót a tölgyfa alatt, aztán megbotlik az asztal lábában. Tovatűnik, kattan a cső, egyet, kettőt, majd is-

mét egyet. Hosszú haja beleakad egy makacs napsugárba, testét átjárják a fényben lustán szálló szöszök, belemászik az idegen ölbe, míg a cső pattog, egyet, kettőt, egyet. Panna nevet, édesen, ez most tiszta szederlekvár, ez a hang, és a halk dúdolása is, ahogy a kattanások ütemére koszosfehér pamacsokat fest szobányi életem falfehér egére.

Emlékinvázió

Ha behunyom a szemem, ismét látom magam előtt az ágykeretet rágó legyeket. Vékony, szőrös lábaik fáradtan vonszolják kifelé megnövekedett hasukat a kamraajtó részén, végig a konyha hideg, mocskos kövén. Felmásznak az asztal billegős lábára, az éjjeliszekrényre ülnek, és a párnahuzatba bújnak. Este, mikor az ágyamba fekszem, érzem, ahogy a kitinnel bevont testek ropognak a fejem alatt. A nagymama a lámpafényt kitakarva, virágos pongyolában, kezében egy megsárgult légycsapóval vadászik a nagyra nőtt rovarokra, de egyet sem talál el. Én a szemem elé kapom a kezem, úgy hallgatom az öreg műanyag csapódását a bútorok kárpitján. Éjszaka belém másznak, apró lábaik az agyamhoz tapadnak. A gondolatokról csontig lerágják a húst, majd cafatokban dobják vissza fejem hirtelen tátongóvá váló üstjébe. Szárnyukat csörgetve, zörgetve dulakodnak odabent.

Reggelre kimásznak a fejemből a legyek, az ég is kitisztul. Már csak itt-ott hever egy-egy hosszú, száraz láb, a nagymama lesöpri őket, és hátra viszi a komposztra. Mire visszaér, már gyülekeznek: rajba tömörülve keringenek a kabócák a bárányfelhők alatt. Fekete gomolyaggá dagad a tömegük, a házak ablakai becsukódnak, a nagymama még a redőnyt is lehúzza. Már itt sincs nyugalma az embernek, csak a másvilágon, dűnnyögi. Szeretem a kabócákat, mindig is kedves teremtéseknek tartottam őket.

A nagymama azt mondta, ők ölték meg a tehenet, a Mirit, mert folyton a hátán ücsörögtek, lám, meg is tette a hatását, most ott fekszik a Miri, nézzem csak meg, nem hesseget már a farkával. Az egész doboznyi szárnyat kiszórtam az ablakon, amit addig gyűjtöttem, a nagymama örült, végre tiszta a ház. Elestem azon az estén, a kabóctól hemzsegő, virágzó hársfától hazafelé futva. A föld köves és száraz volt, felszakadt a térdem. Rászorítottam a tenyereim, úgy ugráltam haza, sután, kergetett a kabócák éneke. Azóta is ott a szárnyalakú heg a térdemen, én is egyfajta kabóca lettem, gondoltam büszkén. Nem szerettem, ha a nagymama sír, de akkor nem bántam. Nem fájt. Jobban hiányoztak a szárnyak, amelyeket addigra már elhordott a szél. Még álmomban megjelennek néha, ahogy az ég felé tartom őket, látom, amint a hártyás ablakok vékony erezetén itt-ott megtörve átüt a szivárványszín napfény. Tulajdonképpen a mennyet is velük képzelem el, ragyogó szárnyú, barna kabóccákkal, akik körbedalolják a Napra függesztett, szárnyakból készült csillár alatt pihenő Mindenhatót. A kis rovarok ártatlanul merednek egy távoli felhőre piros, számócaszerű szemekkel, kissé félrehajtván a fejüket. Ha ezt a szárnyat az ég felé emelem, most is látom őket. A vékony fátylon átszűrődik a napsugár, egy falat menny, és a pillanat erejéig kitöltődni látszik a még bennem élő, szárnyalakú űr.